
Plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 20.VI.1959 r.

Palestra 3/9(21), 93-99

1959

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

A. Plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 20. VI. 1959 r.

W dniu 20 czerwca 1959 r. odbyło się plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej.

Posiedzenie otworzył o godz. 10 min. 20 Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej, adw. Michał Kulczycki, witając przybyłą na obrady NRA ob. Marię Matwinową, dyrektora Biura do Spraw Adwokatury w Ministerstwie Sprawiedliwości, oraz wszystkich członków NRA.

Następnie przyjęto zaproponowany przez Prezydium NRA następujący porządek dzienny:

1. Odczytanie i przyjęcie protokołu posiedzenia plenarnego z dnia 7 lutego 1959 r.
2. Projekt Regulaminu zwoływania i odbywania Zjazdu Adwokatury.
3. Ustalenie daty i miejsca Zjazdu.
4. Sprawa przedłużenia do dnia 31.XII.1959 r. terminu wymienionego w pkt 4 uchwały Plenum z dnia 21.VI.1958 r. w przedmiocie I kwidacji filij zespołów adwokackich.
5. Sprawa uchylecia uchwały Rady Adwokackiej w Rzeszowie z dnia 29 maja 1959 r. skreślającej adw. J.N. z listy adwokatów.
6. Wybory jednego członka Wydziału Wykonawczego NRA oraz 3 zastępców rzecznika dyscyplinarnego NRA.
7. Wolne wnioski.

PROJEKT REGULAMINU ZWOŁYWANIA I ODBYWANIA ZJAZDU ADWOKATURY

Sprawę Regulaminu zwoływania i odbywania Zjazdu Adwokatury zreferował Prezes NRA adw. Kulczycki przypominając, że w myśl art. 36 ustawy o ustroju adwokatury Regulamin uchwała plenum NRA, a zatwierdza Minister Sprawiedliwości.

Po przeprowadzeniu szczegółowej dyskusji i przyjęciu szeregu poprawek Prezes Kulczycki poddał pod głosowanie projekt Regulaminu, który zebrani uchwalili jednomyślnie.

USTALENIA DATY I MIEJSCA ZJAZDU ADWOKATURY

W sprawie ustalenia daty i miejsca Zjazdu Adwokatury Prezes Kulczycki zaznaczył, że wprawdzie należy to do zakresu działania Wydziału Wykonawczego, lecz Wydział pragnie zasięgnąć w tej kwestii opinii plenarnego posiedzenia NRA.

Z wypowiedzi, jakie na ten temat padły, wynikało, że większość członków NRA jest za zwołaniem Zjazdu do Warszawy na dzień 24 października 1958 r.

SPRAWA LIKWIDACJI FILIJ ZESPOŁÓW ADWOKACKICH

Wiceprezes Janczewski zreferował wniosek Wydziału Wykonawczego o przedłużenie do dnia 31 grudnia 1959 r. terminu wymienionego w pkt 4 uchwały plenum NRA z dnia 21 czerwca 1958 r. w przedmiocie likwidacji filij zespołów adwokackich.

Mówca przypomniał, że uchwałą z dnia 21 czerwca 1958 r. Naczelna Rada Adwokacka postanowiła:

„1. wyjaśnić, że przepis § 1 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 marca 1958 r. w sprawie zespołów adwokackich, uzależniający udzielenie przez radę adwokacką zezwolenia na utworzenie zespołu adwokackiego do liczby 5, a w wyjątkowych wypadkach 3 członków zespołu, jako nie mający mocy wstecznej, nie ma zastosowania do dwuosobowych zespołów adwokackich, utworzonych na podstawie tymczasowego regulaminu zespołów adwokackich (Dz. Urz. Min. Spraw. z 1951 r. Nr 9, poz. 93 i Dz. Urz. Wymiaru Sprawiedliwości z 1954 r. Nr 11, poz. 53);

2. wyjaśnić, że z uwagi na przepis § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 marca 1958 r. w sprawie zespołów adwokackich, stanowiący, że członkami zespołu mogą być jedynie adwokaci mający siedzibę w siedzibie zespołu, istnienie tzw. filij zespołów obejmujących adwokatów z siedzibą odmienną niż siedziba zespołu macierzystego jest niedopuszczalne i filie takie powinny być bądź przekształcone w samodzielne zespoły, o ile odpowiadają warunkom przewidzianym w rozporządzeniu o zespołach, bądź też rozwiązane;

3. zlecić radom adwokackim poczynienie kroków w kierunku dostosowania utworzonych na podstawie tymczasowego regulaminu dwuosobowych zespołów adwokackich do wymagań przewidzianych w § 1 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31.III.1958 r.;

4. zlecić radom adwokackim uporządkowanie sprawy zespołów adwokackich w myśl postanowień niniejszej uchwały w terminie do końca bieżącego 1958 r.”

W związku z powyższą uchwałą Wydział Wykonawczy zwrócił się do poszczególnych wojewódzkich rad adwokackich o nadesłanie wyjaśnień, czy uchwała ta została przez rady wykonana, ewentualnie o podanie przyczyn zwłoki w jej wykonaniu.

Pismem z dnia 17.III.1959 r. Rada Adwokacka w Olsztynie zawiadomiła, że jedyna istniejąca na terenie Rady w Górowie Iławieckim „delegatura” Zespołu Nr 1 w Olsztynie nie może być zlikwidowana, gdyż w miejscowości tej, będącej siedzibą Sądu Powiatowego, czynny jest tylko jeden adwokat, który ze względu na zupełny brak mieszkań w Górowie zamieszkuje stale w Olsztynie. Wobec niemożności przeniesienia siedziby danego adwokata do Olsztyna i niemożności pozostawienia powiatu bez obsługi prawnej, Rada Adwokacka w Olsztynie prosi o zezwolenie na pozostawienie „delegatury” w Górowie Iławieckim w jej obecnym stanie organizacyjnym.

W piśmie z dnia 24 kwietnia 1959 r. Rada Adwokacka w Poznaniu, wskazując na trudności związane z całkowitą likwidacją filij zespołów adwokackich, za-

wiadamia, że mimo to dokonała tej likwidacji w stosunku do szeregu filii w drodze przeniesienia siedziby adwokatów do zespołów macierzystych, do których jednak dojazd jest utrudniony ze względu na odległość od miejsca zamieszkania. Od uchwał w tym przedmiocie wniesiono odwołania, które w przeważnej części zawierają wnioski o przeniesienie siedziby do Poznania, co jednak przy istniejącym w Poznaniu przeludnieniu nie jest możliwe. W dniu 9.I.1959 r. Rada Adwokacka w Poznaniu powzięła uchwałę, w myśl której zmiana siedziby na m. Poznań w stosunku do adwokatów zamieszkałych w Poznaniu a mających siedzibę poza Poznaniem będzie się odbywała w miarę opróżniania miejsc w Poznaniu przy zachowaniu kolejności oraz uwzględnieniu stanu zdrowia, wieku i stażu odbytego poza Poznaniem.

W konkluzji Rada Adwokacka w Poznaniu prosi o wyrażenie zgody na utrzymanie filii w Rogoźnie, Kórniku, Mosinie, Witkowie, Odolanowie i Stęszewie.

Wreszcie Rada Adwokacka w Warszawie nadesłała uchwałę powziętą w dniu 29 maja 1959 r., mocą której: 1) rozwiązuje filie zespołów adwokackich w Pruszkowie, Rembertowie, Radzyminie, Piasecznie, Legionowie i Błoniu z dniem 31 grudnia 1959 r.; 2) poleca uzgodnić z zainteresowanymi członkami filii, jaką formę pracy przyjmą (np. zespoły adwokackie, kancelarie indywidualne); 3) zleca zespołom adwokackim Nr 3 i Nr 23 w Warszawie, Nr 1 w Górze Kalwarii, Nr 1 w Nowym Dworze i Nr 1 w Wołominie przedstawić wnioski orientacyjne w terminie do dnia 1.X.1959 r. w związku z rozwiązaniem filii.

W uzasadnieniu powyższej uchwały Rada Adwokacka w Warszawie nadmienia, że rygorystyczne wykonanie uchwały Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 21 czerwca 1958 r. napotyka poważne trudności, z jednej bowiem strony likwidacja filii doprowadzi do pozbawienia miejscowej ludności pomocy na miejscu i zmusi do szukania tej pomocy w innych ośrodkach lub też u tzw. „doradców pokątnych”, z drugiej znowu strony utworzenie nowych zespołów w miejsce zlikwidowanych filii nie zawsze okazało się opłacalne wobec znacznego w ostatnich czasach procentowego wzrostu kosztów utrzymania zespołu i trudności lokalowych. Przy nielicznym składzie osobowym zespołu i niskiej obrotowości koszty osobowe (pobory kierownika, sekretariatu, księgowego) mogą obciążyć nieproporcjonalnie wysoko obrót zespołu. Ponadto szczupłe lokale istniejących filii nie zawsze wystarczą na pomieszczenie personelu. W konkluzji więc, biorąc pod uwagę, że likwidacja filii wiąże się ściśle z problemami budżetowymi zespołu, sprawą bytu (zarobkowania) członków filii, a ponadto nie jest pożądane powstanie pewnego *vacuum* w miejsce rozwiązanych filii, Rada Adwokacka wyraża opinię, że likwidacja filii nie może być wyznaczona wcześniej niż na dzień 31 grudnia 1959 r.

Wydział Wykonawczy, opierając się na uchwale Plenum NRA z dnia 17 stycznia 1959 r. przekazującej sprawę likwidacji filii zespołów do rozważenia Wydziałowi Wykonawczemu, a to w związku z poruszoną na plenarnym posiedzeniu kwestią trudności, na jakie natrafia likwidacja filii i zespołów adwokackich, zważył, co następuje:

W uchwale swej z dnia 21 czerwca 1958 r. Plenum NRA wskazało na konieczność zlikwidowania filii zespołów adwokackich, obejmujących adwokatów z siedzibą odmienną niż siedziba zespołu adwokackiego, a to wobec wyraźnego przepisu § 2 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 marca 1958 r. w sprawie zespołów adwokackich, stanowiącego, że członkami zespołu mogą być tylko adwokaci

mający siedzibę w siedzibie zespołu. Jednocześnie Plenum Naczelnej Rady Adwokackiej określiło termin do uporządkowania sprawy powyższej do dnia 31 grudnia 1958 r.

Jak wynika z otrzymanej korespondencji termin ten okazał się niewystarczający.

Mając na względzie, że utrzymanie na stałe stanu sprzecznego z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie zespołów adwokackich nie jest możliwe, wskutek czego wnioski Rady Adwokackiej w Poznaniu i Rady Adwokackiej w Olsztynie o zezwolenie na dalsze istnienie filij zespołów w szeregu miejscowości nie mogą być uwzględnione, Wydział Wykonawczy wnosi o przedłużenie terminu likwidacji filij zespołów do dnia 31 grudnia 1959 r.

W dyskusji zabrał głos dziekan Maciejewski, wnosząc w imieniu Rady Adwokackiej w Poznaniu o zmianę uchwały plenum NRA z dnia 21 czerwca 1958 r. w tym sensie, że utrzymuje się filie zespołów w tych miejscowościach, w których powstały one przed wydaniem rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 marca 1958 r. w sprawie zespołów adwokackich, pod warunkiem przy tym, że dany adwokat, członek filii, mieszka tam co najmniej od 10 lat.

Stanowisko to poparł dziekan Gąsiorowski, który wniósł o dłuższy termin do likwidacji filij.

Przeciwko obu wnioskom wypowiedział się dziekan Cisewski podkreślając, że trudności w tej sprawie istnieją wszędzie, lecz wobec wyraźnych w tej mierze przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości nie można godzić się na wyjątki.

Dyr. Matwinowa oświadczyła, iż Ministerstwo nie może tolerować fikcji, a przeciw fikcją jest filia zespołu licząca jednego adwokata.

W głosowaniu wniosek Wydziału Wykonawczego został przyjęty.

SPRAWA UCHYLENIA UCHWAŁY RADY ADWOKACKIEJ W RZESZOWIE Z DNIA 29.V.1959 R.

Dziekan Stach zreferował wniosek Wydziału Wykonawczego o przedstawienie na mocy art. 38 u.o.u.a. do decyzji plenum sprawa uchwały Rady Adwokackiej w Rzeszowie z dnia 29 maja 1959 r. skreślającej adw. J.N. z listy adwokatów Izby Adwokackiej w Rzeszowie, a to celem ewentualnego uchylenia tej uchwały.

Po dyskusji, w której wzięli udział dziekan Miąsik, dziekan Stach i adwokat Pocięj, w przeprowadzonym następnie głosowaniu uchwalono (wszystkimi głosami przy 1 wstrzymującym się od głosowania) na mocy art. 38 u. o. u.a. uchylić uchwałę Rady Adwokackiej w Rzeszowie z dnia 29 maja 1959 r. skreślającą adw. J.N. z listy adwokatów Izby rzeszowskiej z następującym uzasadnieniem:

Pismem z dnia 16.IV.1959 r. adw. J.N. wpisany w r. 1956 na listę adwokatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Rzeszowie z siedzibą w Lesku, zgłosił do Rady Adwokackiej w Rzeszowie wniosek o skreślenie go z listy adwokatów.

Jednocześnie pismem z tej samej daty adw. J.N. złożył do Rady Adwokackiej w Katowicach wniosek o wpisanie go na listę adwokatów Wojew. Izby Adwokackiej w Katowicach z siedzibą w Chorzowie.

Przeciwko adw. J.N. toczyło się w Woj. Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w Rzeszowie postępowanie dyscyplinarne, w którego wyniku orzeczeniem

teżej Komisji z dnia 11.IV.1959 r. K.D. 1/58 został on skazany na karę zawieszenia w czynnościach zawodowych na okres 3 miesięcy.

Orzeczenie to uprawomocniło się 23 maja 1959 r. i — zdaniem Rady Adwokackiej w Rzeszowie — od tego dnia należy liczyć wykonanie kary, jakkolwiek Rada Adwokacka w Rzeszowie, wbrew przepisowi § 42 obowiązującego regulaminu rad adwokackich, nie wydała żadnych osobnych zarządzeń co do wykonania orzeczonej kary.

Następnie uchwałą z dnia 29.V.1959 r. Rada Adwokacka w Rzeszowie załatwiła wniosek adw. J.N. o skreślenie go z listy adwokatów Izby Adwokackiej w Rzeszowie w ten sposób, że z powołaniem się na art. 73 ust. 1 p. 2 u. o u.a. dokonała tego skreślenia.

W tym stanie rzeczy Rada Adwokacka w Katowicach podniosła wątpliwość, czy może dokonać wpisu adw. N. na listę adwokatów Wojew. Izby Adwokackiej w Katowicach, a to ze względu na to, że adw. N. został prawomocnie skazany cyt. wyż. orzeczeniem, a wykonanie kary nie należy do Rady Adwokackiej w Katowicach (o to bowiem wniósł adw. N. prosząc, by mu Rada Adwokacka w Katowicach — jednocześnie z wpisem — wyznaczyła substytutą ze względu na zawieszenie w czynnościach zawodowych), lecz do Rady Adwokackiej w Rzeszowie, a ponadto ze względu na to, że Rada Adwokacka w Katowicach w myśl art. 25 ust. 3 u. o u.a. obowiązana jest załatwić wniosek adw. N. o wpis na listę adwokatów w ciągu 3 miesięcy.

Uchwała Rady Adwokackiej w Rzeszowie skreślająca adw. J.N. z listy adwokatów jest sprzeczna z prawem.

Według art. 73 ust. 1 pkt 2 ustawy o ust. adw., Rada Adwokacka skreśliła adwokata z listy wskutek zgłoszenia przez niego wystąpienia z adwokatury. Adw. N. jednak — bez względu na to, w jakich słowach sformułował swoje podanie — nie zgłosił bynajmniej swojego wystąpienia z adwokatury, lecz dwoma pismami z dnia 16 kwietnia 1959 r. wniósł jednocześnie do Rady Adwokackiej w Rzeszowie o skreślenie go z listy adwokatów Izby rzeszowskiej, a do Rady Adwokackiej w Katowicach o wpisanie go na listę adwokatów Izby katowickiej, chcąc w ten sposób przenieść swoją siedzibę z okręgu Izby rzeszowskiej do okręgu Izby katowickiej. W tych okolicznościach należało potraktować podanie adw. N. według jego istotnej treści nie jako zgłoszenie wystąpienia z adwokatury, lecz jako wniosek o wyrażenie zgody na przeniesienie siedziby do innej wojewódzkiej izby adwokackiej.

W myśl art. 65 ust. 2 ustawy o u.a. przeniesienie siedziby wymaga wyrażenia zgody przez obie zainteresowane rady adwokackie, a dopiero po wyrażeniu tej zgody następuje skreślenie adwokata z listy adwokatów dotychczasowej izby i wpisanie go na listę adwokatów izby, do której adwokat przenosi siedzibę. Podstawą skreślenia z listy jest nie zgłoszenie wystąpienia z adwokatury (art. 73 ust. 1 pkt 2), lecz przeniesienie siedziby do innej wojewódzkiej izby adwokackiej (art. 73 ust. 1 pkt 3). Sprzecznie z tymi przepisami prawnymi Rada Adwokacka w Rzeszowie skreśliła adw. J. N. z listy adwokatów, pozostawiając bez wykonania prawomocne orzeczenie dyscyplinarne o zawieszeniu adw. N. w czynnościach zawodowych.

Według § 39 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 marca 1959 r. o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów (Dz. U. Nr 21, poz. 134)

prezes wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej przesyła odpis orzeczenia wraz z uzasadnieniem w ciągu czternastu dni od uprawomocnienia się orzeczenia radzie adwokackiej celem wykonania. Stosownie do tego przepisu tylko Rada Adwokacka w Rzeszowie jest właściwa do wykonania orzeczenia dyscyplinarnego w sprawie adw. N., a wykonanie orzeczenia o zawieszeniu w czynnościach zawodowych powinno polegać — zgodnie z art. 67 ust. 1 ustawy o u.a. — na ustanowieniu zastępcy dla adwokata dyscyplinarnie zawieszonoego. Bieg zatem trzymiesięcznego okresu zawieszenia adw. N. w czynnościach zawodowych należy zgodnie z prawem liczyć od dnia wykonania orzeczenia dyscyplinarnego przez Radę Adwokacką, tj. od dnia zawiadomienia przez Radę Adwokacką adwokata ustanowionego zastępcą, jak również adwokata zawieszonoego w czynnościach oraz właściwych sądów (powiatowego i wojewódzkiego) o ustanowieniu zastępcy na okres trzech miesięcy z powodu zawieszenia w czynnościach zawodowych. Tryb zastosowany przez Radę Adwokacką w Rzeszowie, sprzecznie z tymi przepisami, udaremnia wykonanie orzeczenia dyscyplinarnego.

Nie było prawnie dopuszczalne, aby Rada Adwokacka w Rzeszowie w jakiegokolwiek formie wyraziła zgodę na przeniesienie siedziby adw. N. do okręgu innej izby przed całkowitym wykonaniem orzeczenia dyscyplinarnego, tj. przed upływem 3-miesięcznego okresu zawieszenia w czynnościach zawodowych, wcześniejsze bowiem wyrażenie zgody na przeniesienie siedziby prowadzi do uchylenia się skazanego od wykonania orzeczenia dyscyplinarnego.

W tym stanie rzeczy uchwałę Rady Adwokackiej w Rzeszowie z dnia 29 maja 1959 r., jako sprzeczną z prawem i zagrażającą interesowi publicznemu, należało w tryb e art. 38 ust. 1 ustawy o u.a. uchylić.

WYBORY JEDNEGO CZŁONKA WYDZ. WYK. NRA I TRZECH ZASTĘPCÓW RZECZNIKA DISCYPLINARNEGO NRA

Prezes Kulczycki poinformował zebranych, że ponieważ liczba członków Wydziału Wykonawczego zmniejszyła się wskutek ustąpienia adw. Edmunda Masiaka, który w wyniku wyborów do Rady Adwokackiej w Gdańsku przestał pełnić funkcję dziekana tej Rady, zachodzi konieczność uzupełnienia składu Wydziału Wykonawczego przez wybór jednego członka.

W tajnym głosowaniu, w którym w myśl ustawy o ustroju adwokatury wzięli udział tylko dziekani, został wybrany na członka W.W. dziekan Kosiński.

Następnie adw. Pocij jako rzecznik dyscyplinarny NRA podał, że wobec ustąpienia trzech jego zastępców: adwokatów Krzezińskiego, Gawrysia i Pietrusińskiego, którzy wybrani zostali do Rady Adwokackiej w Warszawie, powstała potrzeba wyboru trzech innych zastępców. Jako kandydatów adw. Pocij zgłasza adw. Stanisława Artymowskiego, Ludwika Frenkla i Tadeusza Kłosińskiego.

W głosowaniu kandydatury te zostały przyjęte wszystkimi głosami.

WOLNE WNIOSKI

W wolnych wnioskach dziekan Czeszejko poruszył sprawę lokali zespołów adwokackich w gmachach sądowych podając, że prezesi sądów wypowiedzieli już te lokale. Jeżeli jednak chodzi o zespoły mieszczące się w jednym pokoju,

to — zdaniem mówcy — sądy nie zyskują, ponieważ taki pokój może mieć charakter pokoju adwokackiego zwykle przyznawanego adwokatom przez sądy.

Mówca prosi Prezydium NRA o interwencję w tym kierunku u Ministra Sprawiedliwości.

W odpowiedzi dyr. Matwinowa zaznaczyła, że właśnie na skutek interwencji Naczelnej Rady Adwokackiej Minister Sprawiedliwości przedłużył do 31 grudnia 1959 r. termin usunięcia się zespołów adwokackich z tych sądów, w których sytuacja lokalowa nie jest tak trudna, termin ten jednak jest ostateczny.

Dziekan Chojnicki prosił o spowodowanie wydania instrukcji dla terenowych władz finansowych, które przy obliczaniu podatku od wynagrodzeń często nie stosują się do przepisu dekretu o zobowiązaniach podatkowych, głoszącego, że jeśli zobowiązanie podatkowe oblicza się według skali progresywnej, to ustala się je tak, żeby z podstawy opodatkowania wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało mniej niż pozostaje z najwyższej podstawy opodatkowania bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku przypadającego na ten stopień.

Dziekan Piasecki zapytuje, czy decyzje i oceny komisji kwalifikacyjnych, które egzaminują kandydatów na aplikantów adwokackich, mają moc wiążącą dla innych izb adwokackich. Większość zebranych na pytanie to odpowiedziała twierdząco.

Wobec wyczerpania porządku dziennego Prezes Kulczycki zamknął posiedzenie.

B. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. OD OCENY WYNIKU EGZAMINU ADWOKACKIEGO ODWOŁANIE NIE PRZYŚLUGUJE

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 23 maja 1959 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania ob. X. od uchwały Rady Adwokackiej w W. z dnia 5 marca 1959 r. w przedmiocie skreślenia z listy aplikantów adwokackich,

postanowił:

odwołanie ob. X pozostawić bez uwzględnienia.

Uzasadnienie

Obywatel X wpisana została na listę aplikantów adwokackich Izby Adwokackiej w W. uchwałą z dnia 1.X.1953 r. Wymieniona składała z niepomyślnym wynikiem egzaminu adwokackiego w grudniu 1956 r. oraz w grudniu 1957 r. Na podstawie uchwały Komisji Egzaminacyjnej dopuszczona została do egzaminu po raz trzeci w lutym 1959 r. Prace pisemne skarżącej ocenione zostały przez Ko-